

Pozivom na Zakon o javnom informiranju molimo Vas, da objavite odgovor na treći natpis M. Mikolića objavljenog u Vašem listu od 1. kolovoza 2014., koji se očitovao na naše reagiranje objavljeno pod naslovom: „Ne možemo se složiti s nivelacijom i relativizacijom ratnih zločina“.

M. Mikolić ima pravo, da istražuje i objavljuje dokazive i utvrđene istine, ali nema pravo da dezinformira našu javnost sa raznim pretpostavkama bez pokrića, mistifikacijama koje izvore crpi iz raznih krivotvorina autora kao što je L. Vivoda i njemu sličnih što je povijesno neodgovorno. Svjedoci smo, da se u Italiji i Njemačkoj godišnje tiska desetak raznih knjiga iz neofašističke proveminencije s ciljem da se u javno mijenje usadi posve lažna slika o sukobljenim stranama u Drugom svijetskom ratu, prevrtanjem ili prešućivanjem povijesnih istina s namjerom poljepšavanja nacifašističke prošlosti i ublažavanja njihove genocidne čudi i skidanja odgovornosti za prouzročenu tragediju. Istovremeno pokušava se inkriminirati naša NOB-a i difamirati antifašističke borce.

Ponavljamo, mi ne negiramo, niti opravdavamo nikakve zločine, ali prije osude treba utvrditi istinu, ili „barem približnu objektivnu istinu“. Umjesto toga gospodin Mikolić, koji ne radi ništa drugo nego „potragu za novim dokazima“ to argumentira, citiramo: „...Vodstvo Saveza antifašista ponavlja otrcanu priču kao istinu, u koju malo tko više vjeruje, u vezi s postupkom s njemačkim ratnim zarobljenicima u Puli svibnja 1945., a da pri tom nije pružilo nijedan valjani novi protudokaz na moje pretpostavke“.

Vrlo čudan način za „potragu za novim dokazima“!

Pa valjda onaj koji nešto tvrdi i osuđuje mora iznositi dokaze ili barem odgovarati na pitanja koja se postavljaju, a ne tražiti protudokaze za svoje pretpostavke.

Mario Mikolić u svojim tekstovima nije ni pokušao dokazivati svoje tvrdnje niti smisleno odgovoriti na naše reagiranje, ali je zato u svojoj replici nastavio nizati neprovjerene činjenice i iznositi nove optužbe, pa i navoditi tvrdnje koje nemaju veze sa prvobitnim tekstom.

Istarske antifašističke borce nisu uspaničili niti nacistički tenkovi, a kamoli će Mikolićeve prazne

pretpostavke. Nismo mi površni, već smo argumentirano iznijeli za javnost, doduše dobro poznate povijesne činjenice o tragičnim događajima iz Drugog svjetskog rata i ukazali na odgovornost nacifašizma i njihovih izvršitelja za stradanja čovječanstva. Istovremeno tražimo razlikovanje ratnih zločina, jer nisu svi isti, a niti su sve žrtve nevine.

Van pameti je Mikolićevo rezoniranje o njemačkim ratnim zarobljenicima: „...koji su bili krivi samo zbog toga jer ih je njihova država u ovom slučaju doista zločinačka, vlast silom mobilizirala i poslala na front u strane zemlje“.

Njemački vojnici i njihove vođe bili su eksponenti te zločinačke države i najbrutalniji izvršioци paklenog genocidnog plana te države, jer bez njih to apokaliptičko zlo čovječanstvu se nebi desilo.

Jasno je, svatko onaj koji je napredovao i bio odlikovan za ratne poduhvate u provedbi nacističke genocidne ratne doktrine, ne može biti ni nevin ni human, već odgovoran ili suodgovoran za sva zla čovječanstva u Drugom svjetskom ratu. Zato smatramo da nije zločin kazniti zločinca za počinjeni zločin, i da takvi nesmiju izbjeći pravdi.

Ne tvrdimo, da među njemačkim vojnicima nije bilo i mnogo nevinih ljudi. Ali duboko smo uvjereni, da takvi nisu stradali iza rata, osim možda izuzetno, o čemu su naši sudovi (bilo prijeki ili redovni) vodili itekako računa. Uostalom tijekom 1946., 1947. i 1948. bilo je repatirano 213.387 njemačkih zarobljenika pripadnika njemačkog Wermachtra, odnosno vraćeno u Njemačku i Austriju, a da se postupalo po recepturama koje pretpostavlja M. Mikolić ti zarobljenici nebi nikada vidjeli svoj dom.

Preporučamo M. Mikoliću, da svoje interpretacije o zločinačkoj njemačkoj državi i nevinosti njemačkih vojnika objasni na licu mjesta stanovništvu tragično stradalih istarskih sela i naselja, od nacifašističkih hordi: Kresina, Semića, Barbića, Kunja, Brgudca, Lipe, Šajina, Bokordića, Gajane, Vodica, Dana, Trstenika, Rašpora, Račje Vasi, Klenovščaka, Grdog sela, Cerovlja, Kanfanara, Zrenja, Pazina, Velog Mluna, Zabrežana, Karščerge, Zgrabljica, Zarečja, Muna, Nove Vasi, Jadreški i drugih naselja o čemu svjedoče 410 spomenika palih boraca i žrtava fašističkog terora i više od toliko spomen-ploča, obilježja i grobnica naših velikih žrtava, većim dijelom nedužnih građana, djece, žena, staraca, bestijalno izmasakriranih, spaljenih, od ljudi koji su se smatrali superiorni, dobri Kršćani, a ustvari bezkrupuloznih životinjskih nagona! Nemožemo dozvoliti da se naše žrtve vrijeđaju i ponižavaju. Oprostiti možemo, ali se to nesmije zaboraviti.

Iz svih naših saznanja proizlazi, da u gradu Puli nije bilo nikakvih izživljavanja nad ratnim zarobljenicima, niti proizvoljnih ubojstava. Svi su zarobljenici iz grada upućeni u sabirne logore. Priče o krvožednim partizanima, krvavim stijenama i slično su puke izmišljotine i obmane. Vjerujemo Buršiću, da je stradalo 60 zarobljenika iako ne pruža nikakve dokaze za to. Stoga predpostavljamo da je moguće, da je prijekli sud osudio te ljude smatrajući ih odgovornima ili suodgovornima za stradanja nevinih ljudi u ratu. Naša je ocjena da su počinitelji tog tragičnog zla, trebali odgovarati u ime pravednosti.

„Sudovi slobodoljubivog čovječanstva su kaznili svoje časnike i vojnike koji su u zarobljeničkim logorima uzimali pravdu u svoje ruke“. To jednostavno, najblaže rečeno, nije istina. Tu se međutim otvara pravi problem, a to je postupanje sa ratnim zarobljenicima. Mikolićevi natpisi od 13. srpnja objavljeni su pod naslovima: „Jao pobijedenima“ i „Osveta nakon pobjede“. Ne opravdavajući osvetu, niti ulazeći u razumijevanje gdje je te osvete bilo, a gdje nije, treba naglasiti da se ovdje ne radi o nekome tko je samo „pobijeden“ i samo „ratni zarobljenik“. U svibnju 1945. završen je najveći i najkrvaviji rat u povijesti čovječanstva, a za taj rat je netko bio kriv i netko je sve te ratne strahote ipak počinio. Jasno je da tada, ne samo u Istri i Hrvatskoj nego i širom Europe bilo jako mnogo ljudi koji su smatrali da imaju pravo na osvetu.

Osveta se ne može pravosudno opravdavati i sve zločine izvršene iz osvete treba osuđivati, ali se ipak svim tim ljudima koji su osvetu nažalost proveli u djelo i imali ljudske razumljive razloge za osvetu pa se na njih ne može gledati kao na obične zločince.

Na Muzilu, odnosno u „tajanstvenom masliniku“ vjerojatno je pokopano oko 70 njemačkih žrtava palih tokom borbi i možda nekoliko njih koji su izvršili samoubojstvo, jer se nisu živi htjeli predati partizanima, svjesni svoje odgovornosti. Od tuda i napuhana priča o stradalnicima.

Za žrtve Vargarole, smatramo apsolutno odgovornim Anglo-američku vojnu upravu i tadašnju civilnu vlast koji su dozvolili da se građani slobodno šetaju u prostoru gdje su bile deponirane podmorske mine. Imamo saznanja, da su ribari vadili, a time i rasipali eksploziv iz tih mina. Vjerujemo da je to bio zločin iz nehata. Optuživati naš pokret za ovaj zločin je nečuvena provokacija neofašističke iredente. Uostalom ti građani su većina bili naši simpatizeri, a Mikolić traga za jednim partizanom, kojeg grize savjest zbog toga. Što je previše je strpljivima previše, a tendencijozima nikad dosta.

Smatramo normalnim, da ezuli posjećuju svoj rodni kraj, ali zato moraju poštovati hrvatsko zakonodavstvo. Međutim nije politički mudro i povjesno neodgovorno, da gradonačelnik Pule ugošćuje gradonačelnika slobodne Pule u egzilu, a ovaj koristi taj susret kao svoju pobjedu i manifestira u javnosti. To je za svaku osudu. Naš je stav o ovom pitanju davno javno obznanjen i poznat, zato se i ne želimo opravdavati.

Mikolić nas pokušava uvjeriti i inputira nam plašljivost „u strahu da ne izblijedi isforsirana slika o komunističkoj nepogrešivosti bilo u ratu bilo poslije rata“. Jasno, ne možemo se s njime uspoređivati niti s „cinično agitpropkim“ vještinama jer se on agitpropom bavio profesionalno u Komitetu SK u Puli zahvaljujući kojem je i napravio zavidnu političku i diplomatsku karijeru. I umjesto da bude zahvalan našim žrtvama on se stavlja u službu povijesnog revizionizma i difamira istarske antifašističke borbe.

Mi nismo prevrtljivog svetonazora, veoma smo ponosni na svoj doprinos nacionalnoj i socijalnoj slobodi Istre.

Velikom žrtvom naših generacija izvojevana je višestoljetna težnja za konačnom slobodom i sjedinjenje Istre s maticom zemljom.

Mi ne zastupamo isforsiranu „komunističku nepogrešivost“ ni u ratu i poslije rata, ali se ne može negirati naš doprinos za nacionalnu slobodu naroda Istre i za njen prosperitet po svim pokazateljima nakon rata.

O kakvom to „našem komunističkom antifašizmu“ govori Mikolić? Dobro je poznato cijelom svijetu, da se bivši sustav odrekao davne 1948. staljinovog biljševizma i stresao njegove rigidne temelje i pristupio demokratizaciji društva, uz sve slabosti koje su nas pratile u životnom okruženju. Stvoren je samoupravni socijalistički sustav sa ljudskim likom gdje je svatko pa i gospodin Mikolić imao pravo na besplatno školovanje, osigurano radno mjesto i stan, besplatnu zdravstvenu i socijalnu zaštitu, s visokim standardom socijalne pravednosti. Komunistički sustav kod nas nije postojao, koliko god se trudili to nametati, jednopartijski sustav da.

Postavlja se pitanje ovakvog pisanja ne samo gosp. Mikolića nego i mnogih drugih „istinoljubivih i pravdoljubivih antifašista“ koji su pravi antifašisti tobože jer su istovremeno i antikomunisti. Mikolić kaže:...“Naš komunistički antifašizam i antifašizam cjelokupnog slobodoljubivog

čovječanstva su dva bitno različita pojma“.

Pri tome se prelazi preko osnovne činjenice da su u prvom redu antifašisti oni koji su se borili protiv fašizma i koji su ginuli u toj borbi. Činjenice govore da je „demokratskih antifašista“ (Engleza i Amerikanaca) poginulo oko 700.000 u odnosu na preko 25 milijona poginulih „komunističkih antifašista“.

Dalje se navode konačni ciljevi „zločesti komunistički antifašisti“ su za cilj imali diktaturu proletarijata (koja se nažalost nikada nije ostvarila) dok su za to „antifašisti slobodoljubivog čovječanstva“ stvarno doveli proletarijat i to stotine milijona ljudi pod diktaturu kapitala i u robski položaj, a tom procesu svjedočimo i danas.

Ne želeći ništa imputirati gosp. Mikoliću, iz svega što je navedeno mogu se izvući zaključci.

Treba maksimalno demonizirati „komunistički antifašizam“, a u ovom slučaju i istarski antifašizam kojemu se svojevremeno ipak priznavalo nešto pozitivno. Odatle se može ići dalje pa pristupiti rehabilitaciji cjelokupnog fašizma jer su se fašisti tobože borili protiv komunista koji su bili ipak veće zlo za čovječanstvo.

Kako primjećuje Međunarodni opservatorij za praćenje i analizu neofašizma, moderni se fašizam kao i njegove inačice nacizam, ustaštvo i ostale nacionalne varijante sada se javljaju u kriptičkom obliku zakamuflirani iza genetskog antikomunizma kojeg poistovjećuju sa antifašizmom što nam vrlo jeftino žele prodati. Mi se s tom gospodom godinama nosimo, zato preporučamo našem sugovorniku da bude oprezan i da ne nasjeda na takve izazove.

I na kraju, kada se konačno „dokaže“ da je komunizam veće zlo od fašizma moći će se pristupiti zabrani crvene zvijezde i izbacivanju antifašizma (ZAVNOH-a) iz Ustava Republike Hrvatske.

U Puli, 20.08.2014.

Za Predsjedništvo Saveza antifašista Istarske županije

Tomislav Ravnić